

Arrest

nr. 59 212 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 29 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 27 oktober 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 november 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft sinds 11 juli 1997 de Macedonische nationaliteit. Hij is afkomstig van de voormalige Joegoslavische Republiek en had voordien de Joegoslavische nationaliteit.

Op 3 maart 1975 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten onder de naam Sulajmani. A. (...). Het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen neemt op 19 maart 1975 een beslissing houdende de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker verklaart teruggekeerd te zijn naar Joegoslavië.

Op 12 november 1977 huwt verzoeker met mevr. T.S. (...), eveneens van Macedonische nationaliteit.

In 1983 wordt aan verzoeker een naamswijziging toegestaan door de autoriteiten van Skopje; Sulajmani wordt gewijzigd in Shkupjani.

Op 10 oktober 1983 wordt door de rechtbank van Skopje / Macedonië de echtscheiding uitgesproken tussen beide echtgenoten.

Op 25 januari 1984 dient verzoeker voor de tweede keer een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, nu onder de naam Shkupjani Sulajmani A. Het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen neemt op 4 juni 1985 een beslissing houdende de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker verklaart ook nu te zijn teruggekeerd naar Joegoslavië.

Op 2 september 1988 huwt verzoeker voor de tweede keer met mevr. T.S. (...).

Op 20 april 1989 dient verzoeker, samen met zijn echtgenote T.S. (...) en drie kinderen, een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 18 februari 1992 wordt door de Rechtbank van Skopje / Macedonië de echtscheiding uitgesproken tussen beide echtgenoten. In België blijken verzoeker en mevr. T.S. (...) echter nog wel samen te wonen.

Op 19 mei 1992 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel tot het betalen van 150 Belgische frank of 1 maand gevangenis wegens onopzettelijke slagen en verwondingen en een zware overtreding.

Op 17 september 1992 wordt verzoeker veroordeeld door de politierechtbank van Hasselt tot een boete van 50 Belgische frank of 15 dagen gevangenis wegens onopzettelijke slagen en verwondingen en een verkeersovertreding.

Op 22 februari 1993 wordt verzoeker veroordeeld door de politierechtbank van Brussel tot een boete van 70 Belgische frank of 15 dagen gevangenis.

Uit het uittreksel van de burgerlijke stand van verzoeker blijkt dat deze in 1993 opnieuw is gehuwd met mevr. T.S. (...).

Op 20 maart 1995 neemt de commissaris–generaal voor de vluchtelingen en staatlozen een beslissing houdende de weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 31 maart 1995 stelt verzoeker hiertegen een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen.

Op 1 februari 1996 dient verzoeker een aanvraag houdende machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9, 3° (huidig artikel 9*bis*) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet). Op 14 juni 1996 wordt deze aanvraag bij beslissing van de gemachtigde van de minister verworpen om reden dat er geen buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, verzoeker gebruik maakte van een *alias* en werd aangehouden wegens diefstal.

Op 30 september 1996 dient de echtgenote van verzoeker een nationalisatieverzoek in omwille van humanitaire redenen. Op 9 januari 1999 verwerft de echtgenote van verzoeker de Belgische nationaliteit. Ook de drie kinderen van verzoeker verwerven de Belgische nationaliteit.

Op 7 februari 1997 wordt de weigering van 14 juni 1996 omgezet in een tijdelijke regularisatie. Op 21 februari 1997 verkrijgt verzoeker een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De verblijfstitel van betrokkene is van tijdelijke aard, nl. 12 maanden.

Op 28 mei 1997 verklaart verzoeker afstand te willen doen van zijn asielaanvraag.

Op 26 februari 1998 wordt het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister verlengd met 1 maand. Op 26 maart 1998 en 27 oktober 1998 wordt het bewijs van inschrijving telkens verlengd met 6 maanden. Het laatste bewijs van inschrijving van verzoeker verloopt op 25 maart 1999.

Op 9 december 1998 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende 3 jaar, behalve voor wat betreft de voorhechtenis, en

100 frank. Dit wegens diverse diefstallen bij middel van braak, inklimming of valse sleutels als mededader en diverse pogingen tot misdaad, eveneens diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 21 juni 1999 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker nogmaals tijdelijk te regulariseren. Op 28 juni 1999 wordt betrokkene geregulariseerd door afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, geldig voor de duur van 12 maanden. Dit verblijfsdocument zou worden verlengd op voorwaarde dat verzoeker binnen deze termijn geen nieuwe feiten van openbare orde pleegt.

Op 26 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag tot regularisatie in toepassing van de wet van 22 december 1999 in.

Op 5 juli 2000 beslist de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijf van verzoeker nogmaals te verlengen met 12 maanden. De vermelding tijdelijk verblijf blijft behouden.

Op 12 december 2000 doet verzoeker een verklaring van nationaliteitskeuze op grond van artikel 16 § 2 van het wetboek van de Belgische nationaliteit. Verzoeker verklaart de Belgische nationaliteit te willen verkrijgen van zijn Belgische echtgenote T.S. (...).

Verzoeker verblijft in de gevangenis van 14 mei 2001 tot 12 juli 2004..

Op 16 januari 2002 wordt verzoeker veroordeeld door het hof van beroep van Gent tot een gevangenisstraf van 4 jaar en het betalen van 991,57 euro. Dit wegens herhaling van de misdaad van diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels als dader of mededader.

Ten gevolge van de aanvraag op basis van artikel 9, 3° van de vreemdelingenwet wordt verzoeker bij beslissing van de gemachtigde van de minister van 8 augustus 2002 gemachtigd om onbeperkt in het Rijk te verblijven. Er wordt een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister afgeleverd dat 1 jaar geldig en onbeperkt verlengbaar is. Het laatst afgeleverde bewijs van inschrijving dateert van 17 november 2003 en is geldig tot 25 maart 2006. Verzoeker heeft zijn verblijfstitel nadien niet meer laten verlengen.

Uit het uittreksel van de burgerlijke stand van verzoeker blijkt dat deze in 2006 opnieuw is gescheiden mevr. T.S. (...).

Op 11 juni 2007 wordt verzoeker opnieuw opgesloten en op 19 juni 2007 volgt een strafrechtelijke veroordeling wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Er wordt vrijlating voorzien op 13 augustus 2009 maar verzoeker wordt reeds vrijgelaten op 23 oktober 2008 met het oog op een uitlevering aan Italië.

Uit het uittreksel van de burgerlijke stand van verzoeker blijkt dat deze in 2008 opnieuw is getrouwd met mevr. T.S. (...).

Op 28 juli 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische partner, mevr. T.S.

Op 27 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door middel van een bijlage 20, met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 30 november 2010 aan verzoeker ter kennis gegeven. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie , aangevraagd op 28.07.2010 door S.A. (...), geboren te D.(...) op 15.08.1950, van Macedonische nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (1).

Reden van de beslissing (2):

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om reden van openbare orde of nationale veiligheid:

Betrokkene heeft in de loop der jaren een reeks veroordelingen opgelopen:

*1/18.02.1971: 3 jaar gevangenisstraf uit hoofde van zware diefstal (rechtbank van Skopje)
2/ 07.11.1971: 3 maanden gevangenisstraf uit hoofde van gevaarlijke bedreigingen (rechtbank van Wenen)
3/19.05.1992: onopzettelijke slagen en verwondingen / verkeer: zware overtreding: straf voor beide samen: 150 BEF of 1 maand gevangenis (correctionele rechtbank van Brussel)
4/ 17.09.1992: onopzettelijke slagen en verwondingen en verkeer: straf: 50 BEF of 15 dagen gevangenis (politie rechtbank van Hasselt)
5/ 22.02.1993: verkeer: voorrang / verkeer: witte ononderbroken streep: straf voor beide samen: 70 BEF of 15 dagen gevangenis (politie rechtbank van Brussel)
6/ 09.12.1998: diverse (9) keren als mededader: diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels en diverse (7) keren als poging tot misdad: diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels: straf voor alles samen: 18 maand uitstel 3 jaar behalve de voorhechtenis van 23.04.1997 tot 20.06.1997 / geldboete van 100 FR of 1 maand bijzondere verbeurdverklaring van diverse overtuigingsstukken
7/20.01.2000: verkeer: straf: 30 BEF of 8 dagen gevangenis (politie rechtbank van Antwerpen)
8/16.01.2002: als dader of mededader: diefstal bij middel van braak, inklimming of valse sleutels: herhaling: straf: 4 jaar, 991.57 Euro of 2 maanden KB van 14.10.2004 - Beslissing: kwijtschelding van 68 dagen Hoofdgevangenisstraf op het arrest Hof van Beroep Gent d.d. 16.01.2002 - behoud overige (hof van beroep te Gent)
9/19.06.2007: inbreuk op de wetgeving inzake drugs*

Betrokkene verbleef in België in de gevangenis van 23.04.1997 tot 20.06.1997 en van 14.05.2001 tot 12.07.2004. In 11.06.2007 begon een nieuwe opsluiting met voorzien einde op 13.08.2009, maar betrokkene werd op 23.10.2008 vrijgesteld voor overlevering aan Italië.

Gezien de ernst van de de feiten, de ernst van de veroordelingen en het groot recidivisme, kunnen we stellen dat betrokkene valt onder de bepalingen van artikel 3, 7° van de wet van 15.12.1980: hij wordt geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden. De gedragingen van betrokkene vormen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals bepaald in artikel 43 van de wet van 15.12.1980.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het arrest met nummer 49830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hierbij dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdeling."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), van artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel voert verzoeker het volgende aan:

"Eerste en enig middel : de bestreden beslissing schendt minstens art. 8 EVRM, art. 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, ondermeer het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, en bijgevolg ook de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Aangezien de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker verwerpt omwille van redenen van openbare orde, daarbij verwijzende naar art. 3,7 én 4 3 Vreemdelingenwet;

Aangezien art. 43, eerste, 2° lid Vreemdelingenwet het echter heeft over "een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving";

Aangezien de bestreden beslissing melding maakt van "de gedragingen van betrokkene vormen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving";

Aangezien het hierbij opvalt dat de bestreden beslissing de tekst van art. 43, eerste, 2° lid Vreemdelingenwet overneemt met uitzondering van de adjectief ACTUELE;

Aangezien dit niet hoeft te verbazen daar de twee laatste strafrechtelijke veroordelingen reeds dateren van juni 2007 én januari 2002 én de vaststellingen dient gemaakt dat verzoeker thans in aanmerking komt om voor het overgrote deel van zijn strafregister herstel in eer en rechten te kunnen aanvragen;

Aangezien de bestreden beslissing nergens motiveert waarom het gedrag van verzoeker nog een actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zou vormen waar de tekst van art. 43, eerste, 2° lid Vreemdelingen dit nochtans vereist;

Aangezien verzoeker terzake ook wenst te verwijzen naar de jurisprudentie van de RW :

" Door de vestiging te weigeren enkel op basis van een correctionele veroordeling, zonder uit te leggen waarom zijn persoonlijk gedrag een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, op de datum van de bestreden beslissing, heeft verwerende partij zijn beslissing niet geldig en voldoende gemotiveerd in feite en in rechte "; RvV 30 januari 2008, nr. 6.743 en RvV 8 februari 2008, nr. 7.065;

Aangezien voorts de bestreden beslissing niet verder komt dan een opsomming te geven van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker én het in algemene termen heeft over de ernst van de feiten en de veroordelingen en het groot recidivisme zonder echter op dit vlak te concretiseren;

Aangezien uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat men rekening heeft gehouden met de zeer aanzienlijke duur van verblijf van verzoeker in België, de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten zijn gepleegd, de gezins- en beroepssituatie van verzoeker etc. waar nochtans art. 8 EVRM, recht op eerbiediging van het gezinsleven dit vereist;

Dat desondanks de huidige bestreden beslissing toch nog besluit tot weigering van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in zijn hoedanigheid als 'echtgenoot', maakt niet alleen een schending uit van art. 8 EVRM en art. 43, eerste, 2° lid van de Vreemdelingenwet maar ook dat deze beslissing van elke redelijkheid en zorgvuldigheid (en bijgevolg van elke motivering) ontbloot is waardoor de bestreden beslissing zondermeer dient nietigverklaard te worden.

Aangezien - volledigheidshalve en voor zoveel als nodig - dit uiteraard ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied, hetwelke voortvloeide uit de weigering van verblijf van meer dan 3 maanden;"

Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een eerste en enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 8 EVRM, artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidbeginsel, het redelijkheidbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat de beslissing niet motiveert dat hij een actueel gevaar voor de openbare orde zou vormen. Hij meent dat de beslissing onrecht geen rekening heeft gehouden met zijn langdurig verblijf in België en derhalve artikel 8 EVRM.

Inzake de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht heeft verwerende partij de eer te stellen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij heeft de eer vast te stellen dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt immers een overzicht gegeven van de door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten waarvoor hij effectief veroordeeld werd en wordt toegelicht dat blijkt dat hij, gelet op het ernstig karakter van deze feiten, de ernst van de veroordelingen en het groot recidivisme een gevaar vormt voor de openbare orde en hem daarom een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd wordt. Tevens wordt verwezen naar de toepasselijke reglementaire bepaling. (cfr. RVV, nr. 41 987 van 20 april 2010).

Verwerende partij besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Verzoeker kan bovendien niet voorhouden de motieven in feite en in rechte waarop de bestreden beslissing gesteund is niet te kennen, daar hij deze bespreekt en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Met betrekking tot de voorgestelde schending van artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, heeft verwerende partij de eer op te merken dat in deze wetsbepaling aangegeven wordt dat motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd. In voorliggende zaak werd een motivering voorzien die louter gebaseerd is op de door verzoeker gepleegde feiten en wordt verwezen naar de ernst van deze feiten, veroordelingen en het groot recidivisme. Er is bijgevolg geen sprake van motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat uit de motivering niet blijkt waarom de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel is dat hij heden, nu de feiten waarvoor hij laatst veroordeeld werd reeds dateert van juni 2007, nog een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de ernst en de herhaling van de door verzoeker gepleegde feiten. Verwerende partij heeft dientengevolge de eer te antwoorden dat het niet kennelijk onredelijk is om een vreemdeling die meermaals recidiveerde en telkens gelijkaardige en ernstige feiten pleegde te blijven beschouwen als een gevaar voor de openbare orde. Het feit als zou het woord 'actueel' niet opgenomen zijn in de motivering van de bestreden beslissing doet geen afbreuk aan het feit dat de beslissing uitvoerig gemotiveerd werd.

"De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is" (RVV nr. 9420 van 31 maart 2008;

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat niet kan besloten worden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden verwezen naar het tweede lid van deze verdragsbepaling, waaruit blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hierbij dient te worden

gesteld dat het niet ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdeling die verklaart een duurzame en stabiele relatie te hebben met een Belgische vrouw. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat de weigering om verzoeker toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden gericht is op de bescherming van de openbare orde. Aangezien verweerder tevens op basis van concrete feiten heeft vastgesteld dat verzoeker nog als een gevaar voor de openbare orde moet beschouwd worden, kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat er geen sprake is van een juist evenwicht tussen het door de bestreden beslissing beoogde doel en zijn privéleven.

Verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat er in casu niet kan voorgehouden worden dat de privébelangen van verzoeker zouden moeten primeren op de bescherming van de openbare orde.

Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan en beperkt hij zich tot het uiten van loutere beweringen. Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond, (cfr. Arrest RW nr. 25.613 van 3 april 2009)”

In zijn repliekmemoirie stelt verzoeker de inhoud van zijn verzoekschrift te hernemen en te bevestigen met uitzondering van navolgende verbeteringen:

“- dat hij binnengekomen is in België in april 1989 en hij hier aldus bijna 22 (i.p.v. 17) jaar woont.

- dat hij en zijn echtgenote samen de woning in de (...), 122 te 9100 Sint-Niklaas hebben aangekocht in 2000 (i.p.v. 2004).”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke regelgeving. De beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 54, § 4 van de vreemdelingenwet en er wordt verwezen naar artikel 3, 7° en artikel 43 van de vreemdelingenwet. Vervolgens geeft de motivering van de bestreden beslissing de feitelijke overwegingen weer. Er wordt in zeer duidelijke bewoordingen aangegeven waarom het recht op verblijf aan verzoeker geweigerd wordt. Zo geeft verweerder in de bestreden beslissing een overzicht van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker met vermelding van de feiten en de strafmaat. Verweerder oordeelt vervolgens dat verzoeker gezien de ernst van de feiten, de ernst van de veroordelingen en het recidivisme geacht wordt de openbare orde van het land te kunnen schaden en dat de gedragingen van verzoeker een werkelijk en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving. Tot slot overweegt verweerder dat deze feiten een inmenging rechtvaardigen in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Deze motivering die verzoeker zonder meer toelaat kennis te nemen van de motieven in feite en in rechte die de bestreden beslissing onderbouwen, is pertinent en draagkrachtig.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift aan dat het actueel karakter van de voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving niet aanwezig is en dat hieromtrent ook niet werd gemotiveerd. Bovendien zou geen rekening zijn gehouden met de zeer aanzienlijke duur van zijn verblijf

in België, de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten zijn gepleegd en de gezins- en beroepssituatie van verzoeker. Verzoeker doelt hiermee aldus op een schending van het afdoende karakter van de motivering.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier.

Wat betreft het actueel karakter van de voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de samenleving meent verzoeker dat er tevens sprake is van een schending van artikel 3, 7° en artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Er is zijns inziens een aanzienlijke periode verstreken sinds de strafbare feiten werden gepleegd.

Artikel 3, 7° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

7° wanneer hij door de Minister of diens gemachtigde geacht wordt de openbare rust, de openbare orde of de veiligheid van het land te kunnen schaden;”

Artikel 43, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd,”

Bij de uitoefening van de in artikel 43 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid, beschikt de verweerder over een ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad) oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bestreden beslissing en de gegevens van het administratief dossier, waarin verschillende uittreksels uit het strafregister van verzoeker zijn opgenomen, blijkt dat verzoeker meerdere malen strafrechtelijk werd veroordeeld gedurende de periode tussen 1971 en 2007. Deze veroordelingen worden met vermelding van de strafmaat en overzicht van de feiten weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist het bestaan van deze feiten en veroordelingen niet.

Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerder van oordeel is dat:

“Gezien de ernst van de feiten, de ernst van de veroordelingen en het groot recidivisme, kunnen we stellen dat betrokkene valt onder de bepalingen van artikel 3, 7° van de wet van 15.12.1980: hij wordt geacht de openbare orde van het land te kunnen schaden. De gedragingen van betrokkene vormen een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, zoals bepaald in artikel 43 van de wet van 15.12.1980.”

De bestreden beslissing verwijst aldus niet enkel naar de veroordelingen met de strafmaat en overzicht van de feiten maar wijst ook op de ernst van deze feiten, de ernst van de veroordelingen en het groot recidivisme. De bestreden beslissing wijst aldus op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat *‘de bestreden beslissing niet verder komt dan een opsomming te geven van de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker én het in algemene termen heeft over de ernst van de feiten en de veroordelingen en het groot recidivisme zonder op dat vlak te concretiseren’*, wijst de Raad er op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Bovendien ontkent of weerlegt verzoeker de ernst van de feiten en het bestaan van de veroordelingen niet, wat ook niet redelijk zou zijn gezien de strafrechter het nodig achtte verzoeker onder meer te veroordelen tot een gevangenisstraf van vier jaar.

Het is niet kennelijk onredelijk of onwettig om gelet op de aard en de zwaarwichtigheid van de door verzoeker gepleegde inbreuken te oordelen dat uit het gedrag van verzoeker blijkt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Voorts kan gezien het recidivisme van verzoeker, wat door hem ook niet wordt ontkend, terecht worden geoordeeld dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Het argument van verzoeker dat sinds de laatste veroordelingen een ruime tijd verstreken is voor het nemen van de bestreden beslissing, is *in casu* niet dienend. Hoewel de laatst vastgestelde inbreuk op de openbare orde dateert van 2007 blijkt dat verzoeker nadien gedurende geruime tijd in de gevangenis verbleef. Gedurende de periode van 11 juni 2007 tot 23 oktober 2008 verbleef verzoeker in de gevangenis van Dendermonde. Verzoeker werd vrijgesteld van het overige gedeelte van zijn gevangenisstraf om reden van een voorziene uitlevering aan Italië. Deze uitlevering heeft ook effectief plaats gevonden, wat blijkt uit het schrijven van 2 juli 2010 van de politiediensten van Sint-Niklaas aan de burgemeester. Dit schrijven luidt als volgt:

“Betrokkene verbleef een periode in Italië waar hij blijkbaar een gevangenisstraf uitzat. Verzoeker staat in België nog geseind: hij zou niet mogen terugkeren naar België tot 2014. Deze seining blijkt echter niet meer van toepassing en zal worden geannuleerd.”

Verzoeker blijkt dan ook sinds de laatst vastgestelde schending van de openbare orde niet meer over de mogelijkheid te hebben beschikt nieuwe strafrechtelijk veroordeelbare feiten te plegen. Hoewel hieruit niet zou mogen worden afgeleid dat verzoeker dit in andere omstandigheden wél zou hebben gedaan, blijkt hieruit dat het argument van verzoeker dat er ruime tijd verstreken is sinds de laatste veroordeling niet kan weerleggen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Er is niet voldoende tijd verstreken sinds de beëindiging van de detentie van verzoeker om te kunnen vaststellen dat het persoonlijk gedrag van verzoeker zich in positieve zin heeft gewijzigd.

Ook het argument van verzoeker dat hij voor het overgrote deel van zijn strafregister herstel in eer en rechten zou kunnen vragen, is *in casu* niet dienend.

Uit het voorgaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk of onwettig is van verweerder om gelet op de aard van de feiten, de zwaarwichtigheid van de door verzoeker gepleegde inbreuken en de recidive te oordelen dat verzoeker een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hoewel in de bestreden beslissing het woord actueel niet werd opgenomen, werd door verweerder wel nagegaan of verzoeker nog een actueel gevaar voor de openbare orde vormt, hetgeen voldoende blijkt uit het feit dat de verweerder verwijst naar het gevaar voor recidive. Dit toont aan dat verweerder van oordeel is dat verzoeker een actuele dreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en verzoeker zich aldus in één van de gevallen van artikel 43 van de vreemdelingenwet bevindt, waarbij een verblijf van meer dan drie maanden kan worden geweigerd aan een vreemdeling.

Een schending van artikel 7, 3° en artikel 43 van de vreemdelingenwet wordt aldus niet aannemelijk gemaakt, noch blijkt deze uit het administratief dossier.

Waar verzoeker aangeeft dat uit niets in de bestreden beslissing blijkt dat men rekening heeft gehouden met de aanzienlijke duur van verblijf van verzoeker in België en de gezins- en beroepssituatie van verzoeker, voert verzoeker naast de schending van de motiveringsverplichting een schending aan van artikel 8 van het EVRM aangezien het recht op eerbieding van het gezinsleven een motivering hieromtrent vereist.

De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing wél enige motivering bevat aangaande het privé- en gezinsleven van verzoeker. Dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het arrest met nummer 49830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Hierbij dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, een verblijf van meer dan drie maanden kan geweigerd worden aan een vreemdeling.”

Verzoeker kan aldus niet worden bijgetreden waar hij meent dat de bestreden beslissing geen motivering omvat omtrent artikel 8 van het EVRM. Verder geeft verzoeker niet aan waarom de afweging die verweerder heeft gemaakt tussen de bescherming van de openbare orde enerzijds en het privé- en gezinsleven van verzoeker anderzijds, een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

De loutere bewering van verzoeker dat artikel 8 van het EVRM vereist dat wordt gemotiveerd omtrent de gezins- en beroepssituatie van verzoeker volstaat aldus niet om een schending van artikel 8 EVRM aan te tonen in geval verweerder, zoals *in casu*, een afweging hieromtrent heeft gemaakt. Bovendien werd er reeds op gewezen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat de verweerder de concrete omstandigheden die verzoeker aanhaalt wel degelijk in rekening heeft gebracht bij de beoordeling van zijn aanvraag tot verblijf, dat hij bovendien uitgegaan is, zoals blijkt uit het administratief dossier, van de juiste feitelijke gegevens en dat bijgevolg de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoek meent dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker maakt niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Waar verzoeker stelt dat hij gedurende 22 jaar in het Rijk verblijf heeft gehad en hier geen rekening mee werd gehouden, dient de Raad vast te stellen dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zijn verblijfstitel in de eerste jaren van zijn verblijf, met name tot 1996, gebaseerd was op zijn asielaanvraag, en het aldus ging om een precair verblijfsrecht, waarvoor verzoeker een attest van immatriculatie ontving. Vanaf 1996 beschikte verzoeker over een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat sinds 2002 voor onbepaalde duur verlengbaar was. Verzoeker heeft in 2006 echter nagelaten deze inschrijving te laten verlengen. Verzoeker dient aldus zelf de verantwoordelijkheid te nemen voor de nalatigheid van zijn kant in het verleden. Zo er al sprake is van onzorgvuldigheid, dan bestaat die enkel in hoofde van verzoeker aangezien hij zelf niet tijdig stappen heeft ondernomen om zijn verblijfsrecht te verlengen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur

over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is. De Raad stelt vast, met verwijzing naar wat voorafgaat, dat de motieven van de bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier en dat zij de genomen beslissing schragen.

Omtrent het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten stelt verzoeker dat de nietigheid van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook de nietigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft. Uit het voorgaande blijkt dat de Raad van oordeel is dat de beslissing houdende weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet moet worden vernietigd zodat ook het verzoek tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten moet worden verworpen. Verzoeker voert immers geen andere argumentatie aan die tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU